

Dovolte mi na úvod krátkou poznámku.

Spoléhám na přiměřeně vysoký intelekt čtenářů, přesto bych chtěl některé z nich upozornit: nechoďte do žádného kasina, nehrajte! Chod'te raději do večerní školy. Ušetříte, na svých schopnostech naopak ještě vyděláte.

A ještě jedna obehnaná fráze: veškeré osoby v knize jsou smyšlené, fiktivní, neexistují, nejsou, nenajdete je, nepotkáte je ... uf. Fiktivní je i tato kniha - plná nadsázky, ironie a sarkasmu.

Přeji všem příjemnou zábavu ☺.

Autor.

Kapitola 1

Slavnosti léta v Komušíně.

Počasí nám ten den přálo. Vydařená zářijová sobota přilákala na návěs v Komušíně stovky lidí, kteří zaplnili prostory kolem provizorně postaveného pódia v dolní části návěsi a natěšeně očekávali zahájení dopoledního programu. Vzduch byl prosycený vůní grilovaných kýt, živáňských a slivovicí, která rozproudila v tělech návštěvníků dobrou zábavu a připravila tak producentům humoru vděčné publikum.

Nevychovaní holubi chovatele Mrázka létali v nespoutaných hejnech desítky metrů nad zemí a nečekaně měnili svou dráhu letu. Manévrovali ve stejném duchu jako jejich matador - od západu k východu, aby se po krátké otočce vrátili zpátky k vysoké kostelní věži, odkud vylétli. V započaté zábavě pokračovali stále dokola a náramně si svou volnost i nadhled z ptačí perspektivy užívali. Romantický pohled na mumraj pilných mravenečků, kmitajících se v ulicích mezi nepravidelnými tvary budov, je jistě naplňoval optimismem. Z dálky vypadá nadšení vždy o něco přitažlivěji než z naprosté surové blízkosti. Pesimisté, potřísnění ptačím trusem, by mohli vyprávět.

Ze všech světových stran se ozývaly tóny bývalých i současných hudebních umělců. Na návěsi i v jejím okolí panoval neobvykle čilý ruch, na který nejsou místní obyvatelé moc zvyklí, nikdo však proti otravnému mumraji probíhajících Slavností léta výrazně neprotestoval. Spíše je toleroval a přijímal za vlastní. Vždyť takováto velká událost se v místních končinách pořádá velmi zřídka, ne-li jednou do roka. Pokud nepočítáme dožínky, Miss mokré tričko a oslavy dobrovolných hasičů, které nemohou svým rozsahem ani zbla konkurovat této slovné akci. Mažoretky a odvážní muzikanti se svými nástroji postávali na vyvýšeném pódiu, nudou se mezi sebou pošťuchovali, otrlí pokradmu osahávali. Někteří záviděli těm otrlým, a také si sáhli. Jen rozumní senioři se vyhřívali na slunci a krátili si dlouhou chvíli placatkami, naplněnými kvalitní medicínou. Mudrovali, vychvalovali mládí, někteří mluvili z cesty. Blížila se devátá hodina ranní a teploty začaly atakovat pět a dvacet stupňů Celsia. Předpověď na dnešní den se lišila plátek od plátku. V jednom se ale bulvár i seriózní tisk shodly. Blížil se tropický den. Pětatřicet - plus nebo minus deset stupňů, už nehrálo roli. Lid v Komušíně si svou zábavu ukrást nenechá. A to ani tehdy, když značková technika odvrátí svou vlídnou lidskou tvář. A tak se také stalo. A aby toho nebylo málo, pohřešoval se i moderátor...

Zvukař s přezdívkou Decibel, třímal ve zpocených rukách mikrofon na šňůře jako modlu, ohýbal ho a natahoval všemi směry, jeho oživovací pokusy však byly marné. Jediné, co se dalo do pohybu, byla nálada srocujících se diváků pod pódiem, jimž se neplánované číslo vychrtlého hada náramně líbilo.

„Karle, ten černej kabel položils?“

„Jo, ráno ... jsem byl ...“ zavtipkoval technik zvaný Dvoulinka a potutelně se usmál pod kníry.

„Neblbni, blbče. Nepojede mikrofon a lidi nás sežerou ... Tak co? Zapojils to?“

„Co si asi myslíš, že od rána dělám. Když nakupujete na tržnici takový dreky, pak se nedivte,“ narážel na obstarožní techniku Dvoulinka.

„A co ty blikající světla. Je přece poledne. Slunce praží, jako kuchař mandle v pánvi, a my si tady blikáme. V týhle chvíli jsou úplně ... víš, na co vid?“

„Vím. Na houby, ale znám i sprostší slovo. To dělá ten opilec Zkrat,“ narážel Dvoulinka na dalšího odborníka snového týmu, který měl na starosti osvětlení, zvuk i dostatek šťávy v přístrojích. Se skousnutým jazykem v koutku úst rozsvěcoval barevná tělesa a tvářil se při tom důležitě.

„Světla nech na pokoji, Zkrate. Zvuk nejede,“ zasáhl Decibel a rozohnil se.

„Bože chraň mě, nebo to tady ...“ v mikrofonu zapraskalo a pokračování jeho výhrůžky, “ ... všechno roztřískám!“ se neslo éterem jako lehký vánek. Šťáva konečně dorazila.

Publikum odměnilo prvního odvážlivce na pódiu potleskem, stejně tak i technika Zkrata. Ten se dobrovolně přiznal, že po dozvucích včerejší rituální zábavy nezvládal kombinaci táhel na ozvučovací zařízení a místo toho na jiném aparátu, rozsvěcoval nepotřebná světla. Pětikila. Všichni si v zápalu dobré nálady odpustili, až na starostu Otmara Kutlocha juniora, který nezodpovědného konferenciéra, sháněl marně už dobrou půlhodinku.

„Kde je ta nula?“ řval Kutloch na každého, koho potkal, ale většina kolemjdoucích na jeho dotaz nereagovala. Chodil od člověka k člověku, a s popcornem v ústech jim kladl dotěrné otázky.

„Chde je ten chejdíř? Podvodník.“

Lidé většinou kouleli očima jako Mart'ani a krčili rameny ve smyslu: „ani nevím, jak se jmenuji“. Pak narychlo odcházeli jiným směrem, než původně plánovali. Občas se našel odvážlivec, to jo. V Komušíně, a přilehlém okolí jich ale mnoho nebylo. Když už se starosta s některým z nich setkal, hrdina se pousmál a sarkasticky poznamenal.

„Myslíš svýho fotra?“

Musel to být opravdu robustní jedinec. Nejlépe z opozice.

Na obci vládne mladý Kutloch se svým vykutáleným otcem již řadu let a vládu si systematicky utužují.

„Už tady měl bejt. Čecháme jen na něj. Jestli se seniore neucháže do pěti minut, nachadíme chouzelníka,“ sdělil rozhořčeně svému otci.

„Dobrej nápad,“ odvětil papá.

„Je střízlivej?“

„Je. Doufám!“ odvětil mladý.

*

Sebestředný junior, s poděděnou funkcí po tatínkovi, se staral se hlavně o to, aby každému přátelsky poradil a svedl na správnou cestu životem. Filozofie kabrňáka s Diovou rozhodností a nekompromisem, vyzdvihující do nebes každého řitního speleologa jako odborníka, odstrašovala a zároveň přitahovala. Každého podle tloušťky šedé kůry mozkové. S příslušníky nekřesťansky rozvětvené rodiny Kutlochů se obklopoval jako prezident s nefunkční ochrankou. A to již od svých pětadvaceti. Nebylo dosud rivala, který by ho legální cestou sesadil.

„Juniore! Už dávno jsem říkal, že s tím konferenciérkem budou ještě problémy. Už minule zklamal. Pamatuješ?“ ozval se senior, duševně i morálně zkostnatělý z minulého režimu.

„Odmítl recitovat kulturní vložku o naší rodině. Jen tak tak, že jsme kvůli němu neprohráli volby. Chomout jeden,“ měl senior jasno a nenechal na něm nit suchou.

„Neboj. Poslední slavnosti a končíme,“ uklidňoval ho synáček a marně přitom listoval v elektronickém seznamu v telefonu, aby si nespolehlivého moderátora náležitě podal.

Vlastnosti juniora a seniora, podobné jako vejce vejci - od rozdílné slepice, se v plné míře rozvinuly až po odvysílání olejářské frašky Ballast, kdy se v jejich rodině roztrhl pytel s pompézními přídávky junior - senior. Identity, na něž byli „mladej a starej“ pyšní. Jména Džegár (rodina anglický pravopis ignorovala), Bobina, Rejka, Súúú, Rebeka, Lusina a kýho ještě klona Ewingga, způsobovalo na zastupitelstvu, po úředním přejmenování z Boženek, Marií a Lidušek, pořádný chaos. Pět Rebek, tři Súú, našťestí jen dva Džegárové. Ale i ti dali voličům ve své orientaci pořádně zabrat.

„Mám ho,“ zabručel se zadostiučiněním junior a nedočkavě očekával, až si prostřednictvím archaického Kachmana schladí dvou žáhu. Beachboy sako s motivy palem, klobouk olejáře a černé brýle, podporovaly jeho sebevědomí, jako nikdy před tím. Cítil se být pánem osudů všech nespolehlivých existencí, které budou skákat tak, jak on bude pískat.

„Jak cvičený vopice,“ předhazoval svou vizi seniorovi, který jakožto bývalý zřízenec záchytné stanice v Lounech, měl s opicemi vlastní zkušenosti. Synovi rozuměl a podporoval ho snad v každé blbosti, kterou kdy vypustil mezi slušné lidi.

„Omlouvám se, Džegáre,“ ozval se nesmělý hlas v telefonu, pak už nebylo ani jednomu rozumět. Paralelní rozhovor komplikoval domluvu na řešení svízelné situace, do které moderátora dostaly tři pilulky silného hypnotika Hovato. I když se oba na chvíli zarazili, testovali kvalitu spojení, a pak znovu spustili, nebyla mezi nimi kloudná řeč. Nakonec se přece jenom domluvili.

„Seš tam?“ ozval se tázavě moderátor.

„A ty seš tam?“ ujišťoval se junior.

„A kde vlastně seš?“ naivně hádal moderátor.

„Tam, kde máš být ty, ty vopičáku. Do patnácti minut budeš v Komušíně na návsi. Jak jsme se domlouvali! A budeš do mikrofonu hlásit počasí. Teda, když neprijdeš včas, budeš hlásit už jenom počasí,“ zavelel generál a mohutným červeným tlačítkem utnul spojení.

Kapitola 2

Moderátor Kašmírek.

Probudil jsem se časně ráno s třesavkou a začínající zimnicí, rozsvítil stolní lampu na nočním stolku vedle postele a upřeně civěl do oslňujícího světla neekologické sto watové žárovky. Kromě nepříjemného oslnění vydávala žárovka i blahodárné teplo. Ideální podmínky pro léčbu trudovitosti byly splněny, samoléčebný proces započal jistě s plnou parádou, ale nejde o bedáry a jiné další neduhy, které mě trápí. Z potupného snu jsem se probudil "násilím", s vidinou sousedky s nataženou pravicí, která požadovala - kdo ví co. Rada vychovatele Maleny z dob mého mládí, který mi do hlavy vtloukal samé moudrosti, tj. na sen zapomenout, nepomáhala.

Otřel jsem si mokrý pot z čela, posadil se na posteli do turka a odlepil ze sebe vrchní díl zpoceného pyžama. Stále jsem ještě hypnotizoval světlo naděje, a proti všem doporučením soustředěně vzpomínal na právě poživší příběh. To bylo pořád: "neboj se a pojď" - žadonila zachovalá šedesátiletá Medvěda Nováčková a v dlani třímala ošuntělé bankovky s vysokou nominální hodnotou.

"A co jako?" odvětil jsem několikrát zděšeně a díval se jí přímo do očí, ve kterých se zračila léta odkládaných nadějí. Stála tam nenuceně, nehnute, v negližé. Usmívala se na mě. Pozornost, kterou mě obdarovávala, byla mírně řečeno podezřelá. I její sebevědomí, okořeněné ztrátou soudnosti, mi vyráželo krůpěje potu na čele. A já ne a ne zodpovědně zareagovat. Má chodidla se chvěla v základech. Ve chvíli, kdy jsem po jejím vlažném letmém polibku ucítil studené tesáky na tepně, nahlas jsem vyjekl. A probudil se. V pondělí navštívím parapsychologa Kurděje. Hlavně, ať není pozdě.

Posttraumatický zážitek odezníval velmi pomalu. Stále jsem cítil v dosahu pach virtuální krve, točily se mi bulvy i žaludek. Očekával jsem, že se odporučím na WC, nakonec jsem si vybral koupelnu. Toužil jsem ze sebe udělat fešáka. Alespoň tak to říkával vždycky tatínek, když se nad ránem vracel ze schůze ROH. S kytkou v klopě a prázdnou láhvou v pošťákové brašně. Dodnes záhada, jak k nim přišel. Jak známo v našem okolí, tatínek byl mírumilovný policajt - abstinents.

Úsporný, leč nefunkční bojler, byl první v řadě nepříjemných překvapení. Hydratační mýdlo na kluzké podlaze, druhé v řadě. Nejistá rozespálá chuze, bosé nohy míhající pravá levou a hořký pocit z teplé zrady, mi přinesl další, neopakovatelný zážitek. Mikro spánek z následku dopadu na dlažbu, při kterém se ve mně kromě obratlů cosi hnulo, můj vnitřní neklid nakonec vyléčil. Po letech potupy jsem se cítil svobodný, volný a na minulost zapomněl. Mohl jsem rozvíjet své svobodné povolání ... ééé ... dohazovače ... nééé ... moderátora! Pohled na své jemné, doktorský pěstěné ruce přeci nenasvědčoval nic morbidního. Žádné plytké hroby. Jsem, ano jsem umělec! A to je víc, než teplá voda. To je víc!

Kapitola 3

Místo činu - Chuchlov.

Jmenuji se Vítězslav Kašmírek. Po krátkém přemlouvání zástupkyně agentury Mrňavá & Šťastná, bývalou spolužačkou Jozifou Vnadnou, jsem podepsal smlouvu na moderování významné regionální akce „Slavnosti léta“. Jsem prý sice moc hubený a vytáhlý, ale o to víc umím pořádně zdrhat. Snad právě proto jsem neotálel. Dostaveníčko tisíců lidí ze širokého okolí v nedalekém Komušíně, prezentace významných kolotočářů, chovatelů holubů, rezníků a zelinářů, dostávajících prostor ukázat všem ostatním svou zručnost a poctivost, bylo pro mě velkou výzvou. Chtěl jsem se v roli moderátora blýsknout. A kdo ví. Třeba se i prosadit za hranicemi našeho okresu. Na Komušínských prknech v minulosti vystupovali leccjakí populární zpěváci, kejklíři i politici, i když na poslední jmenovanou skupinu obyvatel vzpomínají místní s jistou rozpačitostí. Snad by se mohli někteří z nich ze svého úžasu zmínit. Pokud přijedou.

Zpoza postele se mi podařilo vytáhnout náramkové hodinky značky „Tikfuck“, které ukazovaly o tři hodiny víc, než ty obstarožní krámy ze zastavárny na stěně. Před chvílí bylo půl šesté, teď je půl šesté, a věřím, že i na svatého Dyndy bude podobně. Přitom jsem stačil zažít tolik nezapomenutelných okamžiků. Začalo mě hryzat svědomí. Krabička hypnotik Hovato na kuchyňském dřezu, vyžehlený oblek s bílou košilí na ramínku na dveřích a počmáraná školní tabule s nápisem „Komušín, 8:30“, mě konečně probraly z letargie. Cítil jsem naléhavou potřebu lézat, protože jsem určitě zaspal. Přitom jsem podle kukaček vylezl z postele mnohem dřív, než si naplánoval, a přesto zaspal. Už jsem měl být na cestě, vždyť za půl hodiny začíná slavný Komušín! Kdo zažil pozdní vstávání, když mu šlo o týdenní gáži, dovede si živě představit, co se asi dělo.

V mém útulném bytu v sedmém patře, ve zrekonstruovaném paneláku na okraji sídliště Chuchlov (pár kilometrů vzdáleného od estrádního epicentra), vznikla niterní panika. Tep i tlak jako v papiňáku a stahy v podbřišku mě nakoply kupředu. Moje první kroky směřovaly do místnosti o velikosti jeden metr čtvereční. Sotva jsem dosedl a začal se soustředit, na kuchyňské lince začal zvonit mobilní Kachman. Atmosféra i těžký odér malého bytu ještě víc zhoustly. Aniž bych na pavučinou opředeném displeji uviděl autora příchozího hovoru, cítil jsem v kostech, že volá starosta z Komušína. Ještě včera večer mě otravně připomínal, že nesmím za žádnou cenu zaspát.

„Zkus to a uvidíš,“ ukončil trapně svůj monolog. Já poslouchal jedním uchem sem, druhým ven. Měl jsem si jeho výhrůžky raději nechat v palici. Nu což. Nebylo mojí chybou, že jsem zaspal. Nebýt soustavného štěkání čokla z ulice a pravidelných přírazů postele o stěnu od sousedů, vstával bych normálně. Jenže teorie je pustá teorie a prášky jsou jistota. Dodělám, co si hypnotika zakousnuté jitrnicí s prdelačkou umínily, a vyrazím do Komušína za zábavou. Moderování je přeci mým koníčkem. Tedy, pokud mi ho neotráví děsivý faktor ze snu. Pevně doufám, že si včera faktor pořádně přihnul.

Vyzvánění Kachmana mrskalo moji soustředěnost, nevydržel jsem proto dál zapírat svou přítomnost a vyrazil do kuchyně. Až do dneška jsem byl skálopevně přesvědčený, že ugrofinština patří mezi těžké a nesrozumitelné jazyky světa. Ne, nepatří. Zeleným tlačítkem na telefonu jsem utnul vyzvánějící Beethovenovu Osudovou a snažil se rozčílenému Džegárovi poníženež omluvit. Jakoby nás oba postihla paralelní orální zvůle. Jeden mlel o voze, druhý o koze. Překřikoval jsem se s člověkem, se kterým jsem si nikdy nesedl, ani lidsky, ani k jednomu stolu. Blekotal jsem s „vypočítavou kalkulačkou“, jehož jediným cílem bylo mě ponížít a znemožnit.

„A kde vlastně seš?“ zeptal jsem se ho naposledy, předtím, než vychrlil své poslední rozkazy a praštil mi s telefonem. Polknul jsem nasucho a v rámci své roztěkanosti, se začal shánět po toaletním papíru.

„Hajzl jeden,“ ulevil jsem si při pohledu na klozet plný vody se zašprajcovanou ruličkou toaletáku v odtokové rouře. Pak potřetí v tomto týdnu plačtivě zasténal: „Zase teče!“